

Sborový dopis z Uhříněvse a z Říčan Advent 2014

Luther, Martin, 1483-1546, ed.: Pastýři a mudrci

**Poušť i suchopár se rozveselí, rozjásá se pustina
a rozkveté kvítím.**

Izaiáš 35,1

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

Znovu jsme na začátku adventního období. Znovu budeme naslouchat ujištění o příchodu Boha za člověkem. Znovu budeme promýšlet, co to vlastně pro nás osobně znamená, co to znamená v našich domovech, ve sboru, v našem okolí.

Uvědomuji si každý rok, že nemusíme vymýšlet nic nového, že ona základní zvěst vánoc je neustále aktuální a povzbudivá. Bůh přišel do lidského života. Bůh přišel do lidských dějin. Ona ta slova znějí tak nějak neuchopitelně, až fráзовitě, jakoby se nás netýkala. Jako bychom si s nimi nevěděli prakticky rady. A přesto právě to toužíme slyšet. Toužíme slyšet o naději života, který je dnes tak znehodnocován. Jeho přímým ničením nebo prostě tak, že je zařazován jako položka ve výkazech, jako něco, co je hodnoceno podle míry užitečnosti podle mých představ nebo prostě jako součást davu určeného k manipulaci.

Každý nějakým způsobem vnímáme ohrožení života v tom nejhlubším smyslu slova. Písmo nazývá toto ohrožení lidským hříchem. A vánoční zvěst se nás snaží upozornit, abychom se tím nenechali odvést od základního ujištění. Od Boží informace, že lidský život má hodnotu. Že má takovou hodnotu, že Pán Bůh přichází a ujišťuje, že při všech našich nejistotách jednu jistotu mít můžeme – Pán Bůh je s námi.

To se máme učit, to si máme připomínat, to máme poznávat. Je kouzelné vidět na vánočním příběhu, jak tato Boží ochota být ve společenství s člověkem, vede člověka do společenství s druhými. Člověk nepřichází k jeslím sám, člověk se nedozvídá osamocen, ale společně. A tak se i my smíme i v tomto svátečním čase společně sejít a těšit se z té krásné zvěsti o tom, že Bůh přišel za člověkem. Jsem za to nesmírně vděčný.

Jiří Ort

Adventní a vánoční sborový program

V úvodním zamyšlení jsem vás zval do společenství v tomto svátečním období. Nabízím tedy program v adventním období. Zároveň se můžete podívat na celý program na internetových stránkách našeho sboru: <http://uhrineves.evangnet.cz/>.

- 11.12.2014 čtvrtek 19.30 Uhříněves Večer s hostem: J.S.Bach
a adventní hudba - PhDr. Petr Veber
- 15.12.2014 pondělí 19.30 Uhříněves Koncert pěveckého
sdružení Houftet
- 17.12.2014 středa 18.30 Uhříněves Adventní koncert
Komorního sboru 3. lékařské fakulty UK
- 20.12.2014 sobota 14.30 Uhříněves Vánoční hra dětí
z FS ČCE ve Strašnicích
- 22.12.2013 neděle 9.00 Uhříněves bohoslužby, při kterých
zahrají děti našeho sboru vánoční hru
- 24.12.2013 středa 22.00 Uhříněves bohoslužby káže Jiří Ort
- 25.12.2013 čtvrtek 9.00 Uhříněves bohoslužby
s vysluhováním VP káže Jiří Ort
- 26.12.2013 pátek 11.00 Říčany bohoslužby
s vysluhováním VP káže Jiří Ort

Pěvecký sbor

Začátkem podzimu jsme se začali scházet každý čtvrtek od 20.00 jako pěvecký sbor. Přiznám se, že nejen mě se toto označení zdálo poněkud nadnesené a byl jsem zvědavý, jak dlouho to s námi náš sbormistr Stanislav Jelínek vydrží.

Ale stalo se něco podivného. Díky zkušené ruce pana Jelínka, která velice citlivě vybírá repertoár, který můžeme zvládnout, máme ze setkání velikou radost. Pan Jelínek dokonce tvrdí, že zpíváme pěkně. Nevím. Ostatně sami to můžete zhodnotit, když přijdete na půlnoční nebo na Boží hod na bohoslužby do našeho kostela.

Ale kvůli tomu to nepíšu. Chci vás především povzbudit, abyste si přišli zazpívat. Je to nejen o zpěvu, ale také o setkání.

Takže – každý **čtvrtek od 20.00** se na vás budeme těšit.

Jiří Ort

Pozvání do Berlína

V průběhu listopadu mezi několika lidmi ze sboru vznikla myšlenka, že bychom mohli na jaře podniknout společný výlet do Berlína. Protože jsem v posledních letech mohla v Berlíně několikrát být, dvakrát dokonce na měsíční stáži v sociálních a školských zařízeních, dostala jsem od Jirky za úkol do sborového dopisu napsat pozvánku. Využiju i svůj starší článek o jednom německém sboru.

Přestože jsem v listopadu 2012 v Berlíně zažila jen tři neděle, na bohoslužbách jsem nakonec byla 7x. Není to složité, vždyť evangelický sbor je v podstatě na každém rohu. Z velké většiny se jedná o sbory luterské, potkala jsem i několik baptistických. Mezi jinými jsem byla i v tzv. Brudergemeine, tento sbor je v Berlíně jen jeden. Pro nás je ale zajímavý nejen svou ojedinelostí.

Kdo jste byli v roce 2013 na sborovém výletě v Herrnhutu, možná si pamatujete, že označení Brudergemeine je ekvivalentem anglického Moravian Church. Ve 30. letech 18. století založil hrabě Mikuláš Zinzendorf pro především české pronásledované evangelíky nové společenství. To se brzy kromě jiného začalo věnovat misijní činnosti v opravdu exotických místech na celém světě, kde také začaly vznikat nové sbory podle místního jazyka označované jedním z výše uvedených výrazů (výraz Gemeinde je originální, opravdu není překlepem, ačkoliv němčiny znalí vědí, že sbor se řekne Gemeinde).

Do Herrnhutu přicházelo mnoho lidí a území, které měli k dispozici, nestačilo. Hrabě Zinzendorf měl kontakty s tehdejšími králem Friedrichem Wilhelmem I. a král mu poskytl malou vesnici Rixdorf s devíti dvojdomky a s půdou. Sem v roce 1737 přišlo 200 českých evangelíků. Postupně založili hřbitov, nyní druhý nejstarší berlínský hřbitov, který je stále využíván (1751), vlastní školu (1753, česky se v ní učilo do začátku 20. století), modlitebnu (1761), soubor pozounů (1779).

V roce 1849 přišlo velké neštěstí, téměř celá vesnice shořela. Protože přilétali čápi, kteří vytrhávali slámu z doškových střech, jeden z obyvatel se rozhodl čápa zastřelit. Jiskra z brokovnice zapálila střechu... Ještě téhož roku byla vesnice znovu vystavěna.

V současnosti je původní Rixdorf součástí sociálně problematické známé berlínské čtvrti Neukölln s vysokým procentem tureckých obyvatel a specifickou příjemnou atmosférou. Z pátešní Karl-Marx-Straße projdeme do postranních uliček (Kirchgasse, Jan-Hus-Weg a dalších), ve kterých si původní vesnici můžeme představit. Domů už je jen několik, zachovaná je budova školy a také místo, kde byla původní modlitebna. Ta byla před 50 lety postavena nově, na konci války byla totiž stará modlitebna zasažena při bombardování Berlína. Na bohoslužbách jsem byla celkem dvakrát. Poprvé jsem si připadala jako doma. Asi 50 lidí, zastoupeny všechny generace, farář promluvil k dětem a ty pak šly nacvičovat vánoční hru. V ohláškách osobně promluvil k těm, kteří slavili narozeniny a po bohoslužbách bylo možné posedět u kávy a čaje. Za 14 dní jsem byla na bohoslužbách podruhé. Ty byly ve velkém sále, přítomných bylo výrazně více a konal se křest. Děti zase nacvičovaly hru, ale na křest se vrátily a mohly všechny stát u stolu Páně spolu s rodinou a kmotry křtěného miminka. To se mi moc líbilo.

Když za mnou přijel Jirka, udělali jsme si do „Rixdorfu“ také výpravu. Navštívili jsme nejen místní malé muzeum, ale také hřbitov. To byl opravdu zážitek. Našli jsme mnoho česky psaných náhrobků lidí, kteří se v Čechách ještě narodili a zemřeli již v Berlíně. Český původ byl pro evangelíky jistě důležitý, protože na náhrobcích je zdůrazněn český původ včetně vesnice, ve které se narodili. Tak jsme našli např. náhrobek paní Břeňové ze Širokého dolu u Litomyšle. Luštili jsme dlouho, dokud nepřišla tma. A po cestě domů jsme si říkali, co asi všechno tito lidé museli zažít.

Tato původní česká vesnice je pro mě místem opravdu přitažlivým. Není to ale místo jediné. Nejen z vlastní zkušenosti vím, že Berlín má ojedinělou atmosféru, která rychle zasáhne každého, kdo ho navštíví. Hmatatelná je snaha důstojně se vyrovnat s tématem holocaustu. V těsné blízkosti Brandenburské brány je velký památník holocaustu, před dvěma lety byl otevřen i památník holocaustu romského. Působivá jsou také všechna místa, na kterých se připomíná rozdělení Berlína zdi mezi lety 1961 až 1989 (např. Bernauer Str.). Za návštěvu stojí moderní kupole na Reichstagu s výhledem na město, celá ulice

Unter den Linden s různými významnými budovami, židovské muzeum i další muzea soustředěná na Museeninsel nebo v původně západoberlínském Dahlemu, nová synagoga, moderní Potsdamer Platz, vybombardovaný a moderně dostavený kostel Kaiser-Wilhelm-Gedächtnis Kirche a jak už bylo zmíněno, i mnoho kostelů jiných, soustava linek tzv U-Bahn a S-Bahn. Zajímavým a nezaměnitelným místem dříve byl tzv. Haus Tacheles, útočiště squatterů a centrum alternativního umění, který ale musel před dvěma lety ustoupit developerským záměrům.

Originálním způsobem atmosféru Berlína zachytil český spisovatel Jaroslav Rudiš jednak ve svém průvodci Berlínem, jednak v knize Nebe pod Berlínem. Těším se, že se nám společný výlet do německé metropole podaří uskutečnit a budeme jí moci společně poznávat.

Marie Ortová

Každou středu od 10.00 se v našem sboru scházejí maminky s malými dětmi. Děti si hrají, zpívají nebo poslouchají a dívají se na loutkové divadlo. A maminky si povídají. Mimo jiné i o vaření. A všichni obdivujeme Moniku, která vaří a pečce velice ráda. Jeden z jejích receptů vám nabízím. Jirka Ort

Domácí kváskový chléb Šumava bez hnětení

Suroviny na cca 1 kg bochník :

225 g žitné chlebové mouky

450 g pšeničné chlebové mouky

30 g žitného kvásku

480 g vody

8 g drceného kmínu

15 g soli

K pečení domácího chleba bez hnětení si nachystáme jakoukoliv nádobu s víkem vhodnou do trouby. Ideálně litinový hrnec, nebo skleněný pekáč.

Pečení si rozdělíme na dva dny, ideální je si vše nachystat večer. Do velké mísy dáme kvásek a postupně přisypáváme všechny sypké suroviny - mouku, kmín a sůl. Tyto spolu zlehka promícháme a přilejeme vodu. Důkladně mícháme, dokud se voda nespojí s moukou a v míse nezůstanou žádné suché místa. Mísu překryjeme důkladně kuchyňskou fólií, tak aby vzduch neměl přístup k těstu. Na

teplejším místě v bytě necháme takto připravené těsto pracovat do druhého dne ráno - zhruba 10 až 12 hodin.

Na druhý den těsto zkontrolujeme, mělo by nabýt na objemu, zhruba o jednu třetinu. Pokud tomu tak není, dáme těstu ještě pár hodin na teplém místě.

Takto odleželé těsto vyklopíme lžící na pomoučený vál, překryjeme igelitem, aby neoschlo, a necháme odležet další půl hodiny. Těsto se na desce rozteče, a proto je potřeba ho několikrát ze všech stran přeložit. Chytneme ho za hroní rohy, a přeložíme směrem dolů, pak to samé zleva doprava, zprava doleva a nakonec zdola nahoru. Balíček otočíme a poválíme v rukách. Kdyby se těsto nadále roztékalo, proces opakujeme. Kulatou mísu vyložte hrubší utěrkou, kterou důkladně posypete žitnou moukou, ale ne nijak nahrubo. Pomoučenou utěrku můžete nahradit i potravinářskou fólií potřenu olejem, na ní se těsto také nepřilepí.

Balíček těsta opatrně přeneste na utěrku. Poprašte opět žitnou moukou. Přikryjte igelitem a nechte na teplém místě o teplotě nad dvacet stupňů kynout dvě hodinky, nebo dokud nenabyde na objemu zhruba dvakrát.

Troubu rozeřejeme na 250 stupňů. Vložíme do ní nádobu, ve které budeme péct a vedle ní víko, to musí být také rozpálené. Vyhříváme zhruba 20 minut.

Po této době nádobu i víko rychle z trouby vytáhneme, těsto z utěrky vyklopíme do ní, přiklopíme víkem a rychle strčíme do trouby. Po 10 minutách pečení víko sundáme a pečeme dalších 30 minut. Kůrka by měla mít pěknou kaštanově hnědou barvu, podle typu trouby si čas pečení upravíme.

Upečený chlebič opatrně vyndáme z hrnce a necháme pozvolna vychladnout na mřížce. Budeme trpěliví a krájíme, až pecen zcela vychladne.

Poznámka: Jestli doma nemáte kvásek, můžete si ho pořídit na tzv. kváskové mapě, která sdružuje domácí pekaře. Anebo si doma můžete oživit sušený kvásek, který se dá sehnat v drogerii DM nebo v obchodě se zdravou výživou, trvá to zhruba 4 dny. Anebo si vypěstovat svůj vlastní. Kvásek se dá občas sehnat také u nás v Uhříněvsi na Farmářských trzích ve stánku s pečivem.

Monika Dubová

Henri Lindegaard: Jen jedna hvězda postačí

Byli tři a byli snad králové ?
Ne, jen mudrci a hvězdopřevci,
jimž hvězdy dávaly svá znamení
a oni prohlédali jejich smysl.

Bůh mluví k Židům skrze anděly
a k mudrcům promlouvá hvězdou.
„Hvězda vychází z Jákoba
a žezlo se pozvedá z Izraele!“
Jediná hvězda stačí k objevu cesty,
ta jenž po nebi chodí a k vyjití zve ty na zemi.

„Zazáři, Jeruzaléme, zde je tvé světlo,
nad tebou se vznáší sláva Páně,
zatímco po zemi se plazí tma.
Pozvedni oči a pohled přec!
Všichni se sbíhají a přicházejí k tobě!“

Tak jako Abraham, jenž nemyslel na tělo a krev,
ani na délku cesty, tak také oni vyšli.
Kdo z nich je ten, jenž dlaní stíní oči,
aby rozeznal i mlhavé dálky?
Je to naděje.
Naděje s úsilím vede k vidění.
Ona sama jen doufá, protože nemá zrak.
Kdo je to ten, jenž pozvedá ruku
jako by chtěl říci: „Našel jsem?“
To je víra.
Víra je jistotou tomu, jenž nalézá.
A ten poslední, který klade ruku na svou hrud'
jako by chtěl podržet své srdce...
To není ani Melichar, ani Kašpar, ba ani Baltazar.

